

¿QUINA SÍNDROME?

Un gos xovinista, pragmàtic i subversiu

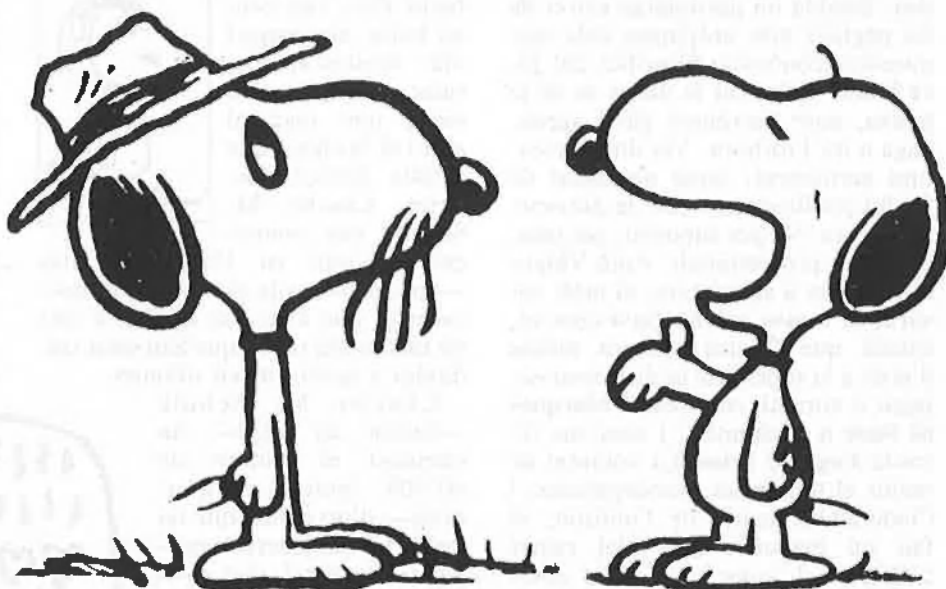
«Crec que els gossos són els éssers més sensibles del món, i crec que els conillers són els més sensibles de tots els gossos, i crec que jo sóc el més sensible de tots els conillers», proclama, sensiblement orgullós de la

seua condició, de la seua raça i el seu august jo, Snoopy, el més xovinista de tots els gossos conillers. (Que de teste que l'acusen de xovinista caní no fa més que confirmar-ho). Umberto Eco, demostrant que fins i tot els intel·lectuals més macrocefàlics i repicats també tenen dies idiotes, en el pròleg al primer número dels *peanuts* d'Edicions 62, li va diagnosticar, a Snoopy (!!!!), síndrome d'Oncle Tom —el negre que vol ser blanc, el gos que vol ser humà—. «¿Què ho deu fer, que alguns de nosaltres hem nascut gossos i els altres homes? ¿És pura xamba, o què? Sigui com sigui, no sembla una cosa gaire justa... ¿perquè havia de ser jo, l'afortunat?». Si Eco vol trobar-ne, a desdir, d'Oncles Toms, millor se'n ve a buscar-ne al País Valencià, per exemple.

Snoopy no vol, de cap de les maneres, ser humà. Viu la seua condició canina, més enllà de qualsevol verbalisme, a frec de líder del gos *power*. Però ni és un sectari antihumà, ni creu que tot en la vida del gos siguen flors i violes i romaní: «La vida del gos és trista: els gats ens odien, els cavalls ens trepitgen, les feres ens menyspreen... ¡per sort hi ha la GENT!», s'exclama, conciliador. ¿Com, si no? Snoopy, gos al capdavant, sap, amb el senyor Pla, que els quissos són animals pròpiament do-

¿Només visc per a menjar? Es pregunta, de tant en tant, el nostre heroi. Ell mateix s'ho diu, si no ajorna la resposta per a un altre moment: «No, també dormir és important».

V. M.

mèstics; paràsits de l'home; comuns innats, sense compliments; mutualistes barruts. «¿Què faries si no més et donés una llaua de menjar de gos i un obrellaunes perquè et preparessis sol el sopar?» li demana, insidiós, aquell cap quadrat. «Uaaah!» sanglota ell, tot rumiant: «Potser sí que es pensava que m'uniria a un ramat de llops». Per això, ser gos, per fatídica herència genètica, t'obliga a suportar un humà. Encara podria ser pitjor: «Més m'estime això que no

pas tenir per amo un pingüí». Per tant, la condició canina implica ser possibilista, pactaire, semiindependent: fastigosament humil, a voltes. Allò que fa d'Snoopy el gos més famós del món no és, però, el seu ser gos, sinó el seu irreverent existir, tan subversiu.

La subversió com a estil

El seu amo («¿Quina vergonya!») és Charlie Brown: el gasta com a cambrer; no recorda mai el seu nom («Aquell noi del cap gros»); ix a buscar-lo i se li oblidia qui està buscant; entre el seu coll i el cap de Brown sempre tria el seu coll; «El meu gos només ha obeït una ordre meva en la seva vida. Una vegada li

vaig dir: «Quiet, no et moguis», i mai més no se'n va anar»; li fa fer-li arriarri-tatanet abans de dormir i el duu a coll-i-be. Tot plegat, quan insinuen a Snoopy la possibilitat de tornar a una escola d'ensinistrament respon, sorprès, «¿Escola d'ensinistrament? Si jo ja *el* tinc ensinistrat del tot». ¿Esclau o amo?

«Em pots pegar, escridassar, empaitar, insultar... però no et fiquis amb la meua vida ALIMENTÀRIA!» es defensa, indignat, d'un en-

tremetent apanyavides. «No hi ha manera d'entendre's amb persones que no saben que el plat de menjar és sagrat» rebla, sentencios. «Hauria de pensar en alguna cosa més que el menjar». ¿Inici de la mala consciència? Ni de lluny «Te raó. Dormir també és molt important». I quan l'interpel·len «¿Com seria el món si tothom no fes més que menjar i jeure?» contesta, digne membre del club que inclou des de **Lafargue a Racionero**, «Tothom estaria gras i descansat». I sense metafísica, per favor. «¿És això tota la meva existència? ¿Només visc per a menjar? ¿No serveixo per a res més? Algun dia ho hauré de pensar».

Snoopy, doncs, no fa res: com **Barnils**, només fa coses que li agraden. Sembla un personatge extret de les pàgines més utòpiques dels manuscrits econòmic-filosòfics del **jove Marx**. Balla, car la dansa ve de la panxa, amb l'estómac ple i agraït. Juga a tot i tothora. Viu dins l'aventura permanent, sense necessitat de fer-ho perillosament com la **giovenezza** feixista. No pot suportar, per tant, els herois professionals. Amb **Vinyoli**, ha après a sobreviure, ni molt covard, ni massa valent. Savi com és, coneix que l'única manera airosa d'eixir a la superfície és disfressar-se, jugar a normal, com feia el **Marquès de Sade** a Charenton, i com ens recorda **Eugenio Trias**. La voluntat de reduir al mínim les preocupacions, i l'infal·lible cultiu de l'amistat, el fan un magnífic porc del ramat d'**Epicuri**. L'amor que, ara i adés, tasta és un afer plural, on sol empatollar-se, per un excés d'entusiasme. Tret de quan està en joc un títol caní, és un bon i sistemàtic perdedor, gens gemegaire o ploraner. L'estoïcisme davant la derrota no li ve de la importància del participar, sinó de l'honor de representar els gossos conillers. Confia, amb tot, en ell mateix, i això l'ha fet el rei de l'eixam: tots el volem, fins els **recios** espanyols, que, manipulant-lo, li fan dur la seua bandera. *Misericòrdia.* □

SNOOPY, ARREU

Schulz i Pigrau, els amics

No és difícil trobar-se'l en qualsevol lloc, fins i tot en el got amb què ens serveixen una beguda. Snoopy té, a més, a casa nostra, unes característiques molt especials, quan parla.

J. Castellò

D'un home que, segons Umberto Eco, «no beu, no fuma, no renega i viu modestament, casat, amb quatre nens, que juga al golf i al bridge, i que escolta música clàssica», Charles M. Schulz, van començar a sorgir en 1950 unes tires —aparegudes sota el títol «peanuts»: cacau— que avui han arribat a tots els racons del món i que han estat traduïdes a quasi tots els idiomes.

raspalls de dents, saboneres, cortines, llibretes, llapis, poals del fem...

L'agència United Feature Syndicate va acceptar en 1950 de distribuir diàriament unes tires que fa deu anys ja es podien llegir, fins i tot, en un diari de Moscou. Quotidianament, els principals rotatius del món les reprodueixen. La United Feature ha cedit el producte a dos o tres multinacionals —una de les quals és ubicada en Hong Kong— que inunden el mercat mundial amb els perfils cabuts dels «peanus». ¿Milions?... ni parlar-ne, ¿qui ho deu saber? Sens dubte, però, l'estrella és Snoopy.

Segons el seu creador: «Em pense que una de les coses que contribuei-

